

Lucía Caram: "Els clans dels expulsats del sistema, dels empobrits, van travessar els murs del convent"

Ds, 20/09/2014 per Catalunya Religió

Entrevista a Sor Lucía, monja dominica del convent de Santa Clara de Manresa

(*Direcció General d'Afers Religiosos*) Aprofitar els actes de devoció a la Mare de Déu propis de finals d'agost i principis de setembre "per fer un anunci positiu i compromès per la instauració del nou ordre volgut i instaurat per Jesús". Des de l'exemple de Maria, la monja dominica contemplativa Lucía Caram fa una crida a fer-nos "coresponsables amb els germans". Ho recull l'entrevista que li dedica el darrer [butlletí](#) de setembre publicat per la Direcció General d'Afers Religiosos.

La germana Lucía (Tucumán, Argentina, 1966) fa 18 anys que és al convent de Santa Clara de Manresa (Bages). Activa defensora dels més necessitats, ha impulsat projectes per atendre diversos col·lectius i la Fundació Rosa Oriol per lluitar contra la pobresa, a més de promoure el Grup de Diàleg Interreligiós de Manresa. Aprofita amb èxit tots els canals de comunicació per posar en valor el missatge de servei als altres i propugnar canvis ètics de compromís social. Publica llibres i ha conquerit l'espai dels mitjans de comunicació i de les xarxes socials, on és seguida per prop d'un centenar de milers de persones.

El mes d'agost se celebren moltes festes patronals dedicades a la Mare de Déu. Quins valors aporta aquesta devoció popular?

Jo penso que recordar la figura de Maria, tal com la presenta l'Evangelí, pot ajudar a viure d'una manera compromesa i amb uns valors concrets. A l'Evangelí, hi apareix molt poc, però totes les seves aparicions ens deixen una lliçó d'humanisme, que no és patrimoni dels cristians. El Magnificat és tot un programa de vida, de lluita per la justícia i la pau, d'agraïment.

Crec que hauríem d'aprofitar aquesta sintonia de la gent amb les tradicions que porten a evocar "la mare de Déu", per fer un anunci positiu i compromès per la instauració del nou ordre volgut i instaurat per Jesús, en el qual ella té un paper discret però significatiu.

Hi ha tot un folklore, que potser repugna a alguns perquè de vegades té poc a veure amb la figura d'aquesta dona gran que va ser Maria, però sens dubte, la devoció i la estimació filial porta que cadascú sigui lliure per viure la fe, fins i tot per celebrar-ho segons li dicti el cor.

L'Església catòlica exalta la Immaculada Verge Maria, mentre que altres confessions cristianes se centren més en el Crist. Quin és el principal missatge que dona Maria?

La figura central és la de Jesús, l'home perfecte que ens va manifestar el projecte salvador i alliberador de Déu. Maria es una col·laboradora associada a la seva obra. Una dona amb un pes determinant, precisament per la seva normalitat, per la seva senzillesa i per la seva disponibilitat total a la causa del seu Fill: la instauració del Regne, que és un nou ordre.

En el primer miracle en les noces de Canà, Maria diu als treballadors: "Feu el que ell us digui", assenyalant Jesús. D'una banda, ens convida a veure què necessiten els altres —veu que no tenen vi— i, per una altra, mobilitza tots els ressorts possibles per solucionar un problema. Després, a l'hora de la creu, de la mort, roman dreta, al costat del seu Fill, en una situació d'aparent fracàs. I finalment, un cop mort Jesús, evita la dispersió de tots per la por, i tots es queden amb ella, esperant la promesa.

Només cal llegir l'Evangeli per descobrir aquesta missió i paper determinant: Hem de sentir-nos coresponsables amb els germans, veure què necessiten, solidaritzar-nos amb ells, treballar per la dignitat de tothom i, en les hores difícils, quan vénen mal dades, fer costat...

Potser ens cal recuperar la capacitat contemplativa per descobrir la figura de Maria com a dona activa en la tasca de la salvació, de la humanització, de la fraternitat.

Què pot portar una dona a fer-se monja?

És una qüestió de vocacions, una opció per restar absolutament disponible per viure els consells evangèlics en comunitat. Però cap vocació és millor que una altra, tots som membres d'un mateix cos, i cadascú té una funció.

Què aporten les monges que no es pugui fer des d'una vocació seglar?

Em va fer decidir l'amor apassionat per la figura de Jesús de Natzaret i la seva causa i la decisió de restar disponible amb tot el cor, el cos i les forces per la causa del Regne, de la justícia; la causa de l'Evangeli, que és esdevenir Bona Notícia per a tots.

La vida religiosa hauria de ser memòria en cadascun dels seus membres, record de l'Evangeli, i al mateix temps una força que animi a viure-hi segons el projecte de Déu.

Què opina de la reivindicació de l'ordenació de les dones?

Personalment no em sento cridada al ministeri sacerdotal. Dit això, crec que

hauria de ser possible l'accés de les dones a aquest ministeri al servei de la comunitat. Els temps han evolucionat i la dona ha anat, de la mà de l'exemple i testimoni de Jesús, agafant un paper protagonista en la vida de les comunitats. S'ha de superar el sistema patriarcal que ha imperat i ha empobrit l'Església i la societat. També crec que accedir o no al ministeri sacerdotal no és el més important, sinó la veu que s'ha de donar a la dona en el concert de la vida de l'Església, en els òrgans de decisió i en els criteris pastorals, etc.

Com es posiciona en el debat sobre el celibat opcional?

Crec que té un valor en si mateix perquè fa estimar tothom sense retenir ningú. Fa el cor universal i disponible, per a tots i sempre. Ajuda a restar disponibles per utilitat pública, la qual cosa és més complicada quan es té una família. Tanmateix, no crec que hagi de ser cap impediment per ordenar-se capellà. La vida religiosa ja porta aquesta dimensió amb un vot de castedat, però no està subordinada al sacerdoci.

Crec que hauria de ser opcional, com veiem que al principi, els primers, eren casats, i no passava res... és també una font de riquesa humana per a la Comunitat.

Vostè està molt implicada en l'acció social i particularment en la lluita contra la pobresa. Com i per a què va néixer la Fundació Rosa Oriol i quin paper teniu en aquesta entitat?

Els clams dels expulsats del sistema, dels empobrits, van travessar els murs del convent. Vam començar a acollir, a donar de menjar, i sobretot a escoltar. Arran d'aquesta escolta i sintonia amb tant de sofriment, vam constituir amb amics del Convent una plataforma ciutadana de solidaritat per tal de donar millor resposta i acollida. El drama de la crisi es va anar fent gran, i de cop i volta ens vam veure en la necessitat de fer una Fundació, tot sumant esforços i complicitats amb diversos estaments de la societat.

Em va tocar impulsar-lo i ara, amb un equip acompanyant la creació dels projectes, em dedico a aconseguir recursos i cada equip fa que els projectes avancin...

Vostè participa a la Xarxa de Manresa, associació de diàleg interreligiós. Quins factors penseu que farien aprofundir el diàleg i ampliar un espai espiritual conjunt?

Hi ha dos nivells de diàleg que van de la mà: l'un, la convivència, l'amistat i l'acostament, i l'altre el tema més teològic o espiritual. El primer ens fa enderrocar murs, posar-nos en la pell de l'altre i lluitar per causes comunes, i el segon, que és una força, una convicció i un motiu o forma de viure, dóna força i consistència a totes dues dimensions.

Nosaltres a Manresa de fet hem contribuït a la convivència i a la integració, fent un treball humà conjunt, de veïnatge, i de reflexió. Un cop ens coneixem, l'altre ja no és un musulmà, un cristià o un Brhama Kumaris, etc. És una persona com jo, que té unes creences i una forma de viure-hi, i entre tots hem de sumar per fer el món més humà, fratern i just. Sens dubte, fent camí, compartint els anhels profunds, ens obrim a la transcendència i a la dimensió espiritual que ens anima i sosté.